

Karolína Bláhová, *Politická a hospodářská spolupráce zemí Jižní Ameriky*, České Budějovice 2012, 56 s. (bakalářská práce Ústavu romanistiky FF JU).

Posudek oponenta bakalářské práce

Cílem práce Karolíny Bláhové mělo být pojednání o vztazích mezi zeměmi Jižní Ameriky. Její základní osu tvoří pojednání o třech hlavních hospodářských organizacích působících na jihoamerickém subkontinentu, a sice Andském společenství, MERCOSURU a UNASURU. Oddíly věnované těmto uskupením jsou doplněné o podkapitoly týkající se současné politické a ekonomické situace jejich jednotlivých členů a podkapitol, jež nesou trochu nelogický název „Úvod do sociální situace členských států“. Vše je doplněno úvodním pojednáním, ve kterém autorka přináší rozbor použité literatury a některá základní data o Jižní Americe.

Hned na úvod bych rád uvedl, že existuje propastný rozdíl mezi touto úvodní částí práce a částmi, v nichž se Karolína Bláhová zabývá analýzou zmiňovaných hospodářských uskupení. První část práce je velice slabá jak z hlediska obsahového, tak i po jazykové stránce. Nebudu se zde zabývat některými drobnějšími chybami a nepřesnostmi, jako je označení Střediska Ibero-amerických studií FF UK za Katedru Iberoamerikanistiky. K určitým věcem však cítím potřebu se vyjádřit. Některé věty použité v úvodních kapitolách práce jsou natolik nešťastně formulovány, že vůbec nedávají smysl, jiné jsou naprosto prázdné a tudíž zbytečné („*studie byla vypracována na základě vlastního autorčina sledování jednotlivých výtisků, s. 13*). Doslova zarážející je skutečnost, že si Karolína Bláhová pro označení tisku případně publikace používá výraz výtisk, jako by se jednalo o synonyma! Přestože autorka zařadila do práce kapitolu nazvanou „Rozbor použité literatury“ (a navíc také podkapitolu Rozbor výtisků [!] věnujících se Jižní Americe) o použité literatuře se toho v její práci mnoho nedozvíme. Snad jen některá opravdu „objevná“ tvrzení, jako je to, že informace z deníku El País jsou

podrobnější než ty, které nabízejí české časopisy, nebo že autorka pročetla El País v době svého pobytu ve Španělsku. Jiná autorčina tvrzení jsou přinejmenším diskutabilní. Mám tím na mysli např. výrok, že „nejvíce zmiňovaným tématem [v deníku El País] je problematika sporu mezi Venezuelou a Kolumbií (s. 13). Toto je samozřejmě dáno obdobím, ve kterém autorka dělala rešerši. V současné době bychom v deníku El País o sporu těchto zemí asi jen stěží našli nějaké informace.

Druhá část práce je z obou pohledů mnohem zdařilejší. Ani zde se však nevyhneme gramatickým a stylistickým chybám (např. státy se zúčastnili, státy přestali, Surinam získala nezávislost, atd.), nepřesnostem a problematickým pasážím. Jako velký problém práce považuji nedostatečné a nepřesné citování zdrojů. Autorka ve své práci s citacemi velice šetří. Jindy odkazuje na literaturu, kterou však neuvádí v seznamu literatury, což je u anglosaského způsobu citování v podstatě totéž, jako by necitovala vůbec. Z odkazu (Čížková, Z., 2005) asi jen stěží poznáme, co má Bláhová na mysli, pokud stejnou práci neuvede v plném znění v seznamu použité bibliografie (s. 36).¹ Snad nikde v celém textu jsem pak nenarazil na odkaz na konkrétní strany.

V pasážích o současném dění v jihoamerických státech nejsou aktualizované údaje. To by samo o sobě nepředstavovalo velký problém, kdyby autorka v úvodu uvedla, ke kterému datu prováděla svoji heuristickou činnost. V jejím výkladu o současnosti jihoamerických států bychom navíc marně hledali jednotné časové vymezení „současnosti“. Zatímco text věnovaný Argentině završuje rokem 2010, pojednání o Bolívii končí nástupem Eva Moralese do úřadu bolivijského prezidenta v roce 2006. V jejím nástinu bolivijské současnosti tak zcela chybí například přijetí přelomové bolivijské ústavy z roku 2008 či opětovné zvolení Moralese do čela země v roce 2009, tentokrát v pětiletém mandátu.

¹ Obdobně je to i s bakalářskou prací Renaty Lexové, již sice Bláhová uvádí na s. 15, její přesná citace však nikde v textu není.

Zaráží mne, že autorka neopravila ani některé chyby, které jsem jí vytýkal, v posudku k první verzi její bakalářské práce. V případě bývalého argentinského prezidenta Néstora Kirchnera a jeho ženy Cristiny Fernández Kirchner, která jej nahradila v jeho úřadu, autorka nadále komolí jména obou vůdců na Kirshner (s. 28).

Zdařilejší jsou ty části práce, ve kterých Karolína Bláhová přibližuje činnost vlastních hospodářských uskupení Comunidad Andina, Mercosur a Unasur. Bohužel informace, které Bláhová uvádí v těchto pasážích, můžeme jen stěží ověřit, neboť zde téměř zcela chybí odkazy na literaturu (!)

Závěrem, přestože má bakalářská práce Karolíny Bláhové celou řadu nedostatků, vzhledem k povedenější druhé části práce ji ještě doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat stupněm dobře.

České Budějovice 25. 1. 2012

Mgr. Pavel Marek, Ph.D.